

Creșterea Limbii Românești

-fondată în anul 2013, odată cu Legea
ZILEI NAȚIONALE A LIMBII ROMÂNE

ROMÂNIEI

POEM

De Melania Rusu Caragioiu

Motto: „Greu crește floarea-n iernile cumplite...”

Din caierul mare al vremii
Istoria strânge-un fuior
Scriind cu fir alb pe milenii
Hrisov cu hrisov, din izvor...
Din file de vechi manuscrise
Sigilii vorbesc cu viu grai,
În inimi stau visele scrise
Și țara, cu mândrul ei plai...
Eroi dăruind a lor sânge
Istoria-n fapte împletesc;
Sub cer cu medalii de stele
Scriu paloșe... Cronici doinesc...

Apele curg-rostogol șerpuind
Cu aur și solzi lucitori,
Cascade de spumă, din plete vuind
Pe stânci dau vârtejuri de nori...

Vinul cel dulce se coace în vii,
În boabe de roș' chihlimbar
Și spumegă-n oale în stropi aurii...
.
Cu jind, vede ochiul barbar...

În mii de bătăi ne luptarăm
Acasă, pe glia cea sfântă;
Talazuri de foc și de pară
Deasupra, pe hoarda înfrântă !
Noi strângm în nimă datini,
Tărie în brațul de fier,
Copiii-îi ferim pe sub cetini,
Sub coase dușmanii cruzi pier !

Din nou în pace se înalță neamul
Și multe călimări rămân secate,
Încep străbunii a căta la slove
Și-a scrie-n cronici întâmplări uitate:
Veacuri de aur și de înflorire,
Cultură, arte, călători vestiți
Crestează pe răboj, spre nemurire
Și scoală iar vovezii adormiți...

Ce multă bogăție-n faptă, strânsă,
Ce manuscrise, urice, sigilii !
Poporul șterge grabnic fața plânsă,
Alcătuind noi pravile în concilii...

Din negre genuni ies vârtejuri de cer,
Dușmanul ne cearcă, noi iar îl gonim,
Mari torțe se-nalță: ideile noi
Și 1848 îl trăim !
Cu forțe-nmiite tot neamul e sus:
Trei chipuri în semn de dreptate se țes:
E g a l i, deplin f r a ț i, pe senin sau furtuni,
Doar tu, l i b e r t a t e, ești drumul ales;
Zdrobind iobăgia, prin tulnic răsuni !

De-atâtea jertfe mari ni-e plaiul plin !
Sub lespezi e îngropată numai huma...
Pe aripi de veacuri mândre zvonuri vin
Și se-mpletesc în faptele deacuma...
Pleiadele de cărturari români
În măiestrite graiuri limba cântă,
Ideile sădite azi cresc mâine
Și dorul de unire ne frământă.

Din fiecare fir de grâu ce crește,
Din fiecare piatră de pe munte
Poporul vrea U n i r e a, și o cere...
Cu arma în mână îndârjit se luptă –
Războiul taie pagini de durere...

Înscrie de trei ori poporu' în faptă
Cuvântul drag „UNIRE”, sus pe steag,

De atât timp, cu dorul o aşteaptă !

Victoria şterge lacrimi din şirag...

Erau atâtea de clădit,

Atâtea vetre sub cenuşă,

Mii de comori zvârlite-n foc,

Şi atâtea răni după cătuşe,

Şi umerii mai tremurau

De lanţul greu purtat mai ieri ...

Pe întinsul ţării au detunat năpraznic

Obuzele de tunuri, crunte bombe.

Vuiiau deasupra, în vârtejuri, păsări

Şi moarte trimiteau, flăcări de sonde !

Dar nici o clipă acest popor viteaz

Nu s-a îndoit de zilele de glorie...

Iar pacea ne-a învelit în haina-i albă,

Scriind pe rănilor adânci: „Victorii”

În transparenţa hărţii văd imagini

De vechi cetăţi cu ziduri crenelate

Şi ape ce-au lăsat în urmă pietre.

Mai văd noian de oşti tălăzuite,

Aud şi bucium, naiuri şi alăute.

Carpaţii-cunună, sub brazi ocrotesc

Bogate tezaure vechi,

Prin vechea mătase mioarele cresc

Și mieii albi zburdă... perechi....

Prin multele flori cu parfum de sulfini

Albinele miere aleg

Și roiuri de tei zumzăind în stupini,

Nectar, în zbor dulce culeg.

Din piatra nestemată azi emană

Un Făt-Frumos, o dalbă Cosânzeană,

Cu minți de genii populând o lume

Un popor mândru, plămădit din veacuri,

În țara mea cu zâmbet cald de mamă.